

Csombor Rita

MEGGYFA ÉS BOROSTYÁN

Huszonegy voltam, amikor nem vittél el Prágába.
Nem is mehettem volna. Akkor még hittem abban,
amit most az illatokban és a szarvasokban találok meg.
Elképzeltem, ahogy kötényes
mesteremberként beköltözök Franz Kafka mellé
a huszonegyedik számú házba,
nagy szakállal és egészen puha ujjbegyekkel.
Szerettem, ahogy a macskakövek kuszán,
de mégis szabályosan sorakoztak,
olyanok voltak, mint az utca lecsiszolt őrlőfogai.
A bőrcipők vízre eresztett csónakoknak tűntek
a hullámos utcában, ahol pontosan
háromezer-négyszázhétféle pipa várta a gazdáját.
Naponta kilenc vevőre jutott csak időm,
kettőnél több be se fért egyszerre.
Szerzetesként imádkoztam és dolgoztam
a bruyére-gyökerek darabjai között,
tajtékkövekből emeltem oltárokat,
ahol a fűszerdohányok egészen eléggő áldozata
sem engesztelte ki Istent.
Tudtam, hogy meggyfából készítem majd neked
a pipa fejét, borostyánból a szárát,
de nem díszítem, csak egészen simára csiszolom.
A pipadohány árnyalatában
nem voltam biztos, csak abban,
hogy valami egészen fűszereset kell készítenem.
Téged nem tudtalak elképzelni,
csak a mozdulatot, ahogyan átnyújtom neked
a mélyvörös és aranyszínű testet,
csak azt, ahogy egyet lépek feléd,
és több kisebb adagban tömöm meg
a durvára vágott őrleményt,
és azt is, ahogy meggyújtom.
Csak az illatot.

Apokrif, 2018/1.